

Kastytis Sarnickas Turnė

romanas

| LAPAS |

Kastytis Sarnickas

Turnė

romanas

| LAPAS |

REDAKTORĖS

Ūla Ambrasaitė, Dangė Vitkienė

DIZAINAS

Zigmantas Butautis

VIRŠELIO ILIUSTRACIJA

Gabrielius Liaudanskas-Svaras

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platininti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-8198-09-6

© Kastytis Sarnickas, 2018

© Gabrielius Liaudanskas-Svaras, iliustracija, 2018

© Leidykla LAPAS, www.leidykla.lapas.lt, 2018

Turinys

Pirmoji diena. Korkas	11
Antroji diena. Dublinas	29
Trečioji diena. Glazgas	49
Ketvirtoji diena. Edinburgas	71
Penktoji diena. Aberdynas.....	89
Šeštoji diena. Mančesteris	111
Septintoji diena. Lydsas	129
Aštuntoji diena. Birmingemas	153
Devintoji diena. Miestas be pavadinimo....	173
Dešimtoji diena. Londonas	193
Vienioliktoji diena. Vis dar oro uostas.....	213

Mano problemos rytojaus palauks
Kol baseinas pilnas alaus
Mano problemos rytojaus palauks
Aš prigėriau baseine alaus

Ištrauka iš dainos „Baseinas alaus“
Alkūninis velenas. 2018

Pirmoji diena. Korkas

Formalumai Vilniaus oro uoste atlikti, dokumentų kontrolė sėkmingai įveikta, liko maloniausia kelionės dalis – šaltas alus prieš daugiau kaip trijų valandų skrydį į Dubliną. Mūsų būgnininkas Raketa atsiuntė žinutę, kad vėluos, tad keturiese nužingsniuojame iki baro ir, nors dar tik pusę penkių ryto, užsisakome po pirmą bokalą šioje kelionėje.

– Įdėmiai klausau, – atsiliepia į skambutį grupės vadybininkas Rolandas, kurį mes kartais vadiname Rolu. Matau, kaip vena jo kaktoje įsitempia ir pradeda pulsuoti. – Raketa nori kažką visiems pasakyti. Palauk, tuoj įjungsiu garsiakalbį, kad ir kiti girdėtų, – padeda telefoną ant stalo ir įjungia garsiakalbį.

– Aš neskrendu, – iš telefono visu garsu pasigirsta keistai šveplas Raketos balsas.

– Ką? – pašokęs rikteli Rolandas.

– Aš neskrendu, negaliu.

– Ta prasme negali? Lėktuvas už pusantrą valandos, Dubline laukia busikas su instrumentais, Morisas užsakė visas koncertų sales, viešbučius, avansą jau pervedė, ką reiškia neskrendu? – sproginėja iš pykčio grupės vadybininkas.

– Prisimeni, praeitą savaitę per repeticiją Guolis paleido savo bosinę gitarą į būgnus, lėkštės stovas atšoko ir

pataikė man į dantis. Tai va, vienas priekinis dantis klibėjo, klibėjo ir vakar valgant iškrito. Dantistė įstatė laikiną, plastmasinį. Ir, žinokit, ryte atsikeliu ir blet aš nerandu to danties, niekur, – švepluodamas savo istoriją dėsto būgnininkas.

– Nu tai blogai ieškai, ieškok geriau, gal kur ant žemės ar dar kur nukrito. Mes negalim varyt į turą be būgnininko, supranti?

– Tu girdi mane? Aš negaliu skrist be savo priekinio danties, kaip aš atrodysiu? Gal aš išvis miegodamas jį prarijau, chuj pariši, – Raketa irgi pradeda karščiuotis.

– Dabar paklausyk, Raketa, labai rimtai, sakau vienintelį ir paskutinį kartą, net jei tu miegodamas jį prarijai, tą savo plastmasinį dantį, tempk savo sušiktą subinę čia! Nuskrisim į Dubliną, tu jį iššiksi, aš išknisiu tą tavo dantį ir blet įstatysiu atgal į burną, supratai? Viskas, baigiu.

Rolandas išjungia garsiakalbį, piktaai mus nužvelgia, išmaukia pusę likusio hainekeko ir paprašo manęs:

– Duok blet cigaretę!

Prie gretimų staliukų sėdintys žmonės šnairuoja į mus, o mes su Pigiū ir Vėdaru liūdnami nuleidę galvas žiūrime į savo nugertus bokalus. Turas gali pasibaigti net neprasidėjęs.

– Šiomet aš beveik nieko neėmiau, jokių daiktų, tik knygą ir šlepetes. Planuoju kažkaip ramiai pabūt, na, gal kai nusukrisim į Dubliną, bokalą alaus išgersiu, ne daugiau. Kažkaip norisi pailsėt per šitą turą, jau tiek atgėrėm per tuos penkiolika metų, gal dar pažiūrėti ką išlįsiu, bet kad nelabai mane kas domina, – garsiai svarstau, bandydamas prasklaidyti susidariusią įtampą.

– Nu jo, kažkaip panašiai ir aš, – liūdnami sako Pigiū. – Žiūrėk, Guoli, gal gali paskolint kokius 30 eurų? Nueisiu iki duty-free, neturiu grynų.

– Taigi ten ir korteles gi priima, – sakau šiek tiek nesupratęs prašymo.

– Nu žinai, aš biškį išsitaškęs, nusukrisim, gražinsiu, – skėsteli rankomis mūsų gitaristas.

– Ok, – išsitraukiu iš piniginės 50 eurų, paduodu ir paprašau, kad atneštų gražą. Tada nueinu iki barmenės užsakyti dar vieną alaus. Pradedu jausti, kaip vis labiau grimzta į lagamino dugną mano elektroninė knyga ir šlepetės.

Bokalas alaus – rūkomasis, dar vienas bokalas alaus – vėl rūkomasis, kuo mažiau laiko lieka iki skrydžio, tuo Rolandas labiau nervinasi. Jau kelis kartus per garsiakalbį nuskambėjo įspėjimas apie uždaramus įlaipinimo vartus, o būgnininko vis dar nėra. Galų gale, mums jau susigrūdus su kitais keleiviais ankštame koridoriuje ir laukiant, kada atsivėrusios lauko durys duos signalą pasileisti į lėktuvą, kažkur minios gale pastebim suplukusį Raketą. Pamatęs mus mojuoja ir be garso žiopčioja. Suprantu, kad jis bando pasakyti: „Spėjau, spėjau“. Jam žiopčiojant prasisveria burna, nušvinta plati šypsena ir tos šypsenos centre iš toli blizga dantis – gražuolis. Stengiuosi vyti mintis, iš ko jis Dubline galėjo būti iškrapštytas, jei Raketa iš tikrųjų būtų jį šianakt prarijęs.

Aš nepratęs taip anksti keltis, tad, vos įspraudęs savo užpakalį į „Ryanairo“ sėdynę, persijuosiu pilvą diržu ir net neišklausęs monotoniškų palydovės saugumo instrukcijų pradedu snūduriuoti. Pakilus lėktuvui per miegus išgirstu, kad draugai užsisakinėja kas alaus, kas po mažą viskio butelaitį. Neatsispyręs rytinėms grožio procedūroms, vieną mažą skardinę pasiimu ir aš. Vėdaras kaip visada flirtuoja su stiuardėsėmis, bet mano akytės vėl merkiiasi ir net nepajuntu, kaip užmiegu su nugerta alaus skardine rankoje.

Du dum, trinkteli lėktuvo ratai, o kartu su jais ant paradinių „Alkūninio veleno“ marškinėlių nudrimba iš mano burnos nutįsusios seilės. Jau noriu nusikeikti, bet apsidžiaugiu, kad refleksai veikia, – nors ir snaudžiau, skardinė rankoje liko suspausta. Vienu mauku išgeriu likučius, bet per skrydį išsivadėjęs alus nuotaikos tikrai nepataiso.

– Pirmas dalykas, ką padarysiu išlipęs, tai įpisiu ginesiuoko, – sakau draugams.

– Pirmas dalykas, ką aš padarysiu išlipęs, tai išpisiu gražią airę, – juokiasi Raketa plačia burna, ir plastmasinis dantis šviečia kaip tikras.

– Kur tu matei gražią airę? Jei tokią pamatysi, parodyk man, – įsijungia šiek tiek atkutęs po skrydžio Pigis.

– Nu kodėl? Pigi! Erika tai visai nieko?

– Nu jo, Erika gal ir nieko, bet tai už tai ji ir gyvena Lietuvoj, o ne Airijoje.

Eilės prie dokumentų patikros tįsta kaip mano seilės burnoje nuo minčių apie alaus bokalą, žmonių upė teka lėtai kaip tas išganingas ginesas iš krano. Pusvalandis eilėje išsitempia iki begalybės, gerklė perdziūvusi, ir štai vartai atsidaro, bet ne, dar reikia laukti, kol atkeliaus bagažas. Lėtai lėtai sukasi bagažo terminalo juostos, ir mano lagaminas, aišku, būtinai turi atkelti paskutinis. Aš jau įsivaizduoju, kaip Rolas, Raketa, Pigis ir Vėdaras sėdi ir geria alų. Blet! Čiumpu savo lagaminą ir pasileidžiu tekinas pagal žalias rodykles link išėjimo.

– Guoli, Guoli, čia, čia! – moja Rolas, pastebėjęs mane iš toli, kai aš galų gale išlendu pro duris į pagrindinį oro uosto holą. – Čia Morisas, – pristato smulkų vaikinuką su „Alkūninio veleno“ džemperiu.

Spausdamas jam ranką ir angliškai sveikindamasis mintyse dėlioju: Nusispjaut man tas tavo Morisas, varom geriau alaus gert.

– Situacija tokia, kad Morisas pastatė autobusiuką riboto stovėjimo aikštelėje, ir reikia dabar judėt. – Rolandas pagauna mano persikreipusį žvilgsnį: – Alaus pasiimsim pakeliui, čia gi Airija. Čia iš dangaus ginesas bėga, nusiramink!

Nusiramink – nieko sau, jau beveik valandą sukam tuo Dublino aplinkkeliu, o iš dangaus jei kas ir lyja, tai tikrai ne ginesiuukas, ir nepanašu, kad juo prapliups, jei neperimsiu vadžių į savo rankas. Bet nenoriu visiems įkyrėti su tuo savo alumi, aš gi į turą išvažiavau pasiėmęs knygą ir šlepetes, planuoju daug skaityti viešbučio kambaryje ir niekur neiti, tai tyliai kenčiu. Apsidairau aplink, žiūriu, Pigis sėdi apsikabinęs kuprinę. Nujaučiu, jis ten laiko nolseptynis Jim Beamo ar Jamesono, o gal kokio Bushmillso, kurį, galiu duot bybį nukirst, šį rytą nusipirko už mano paskolintus pinigus. Gi ne šokolado ar kvėpalų ėjo į duty-free. Sakė, kad jau užrišo su tuo gėrimu, kad reikia vienąkart baigt, bet kažkodėl žiūriu į jį ir matau, kad kažkokie velniukai šokinėja jo akyse. Tikrai kažką turi savo kuprinėje, bet taip lengvai su misteriu Džimiu ar Džeimsu nesiskirs.

Pagaliau privažiuojame pirmą pasitaikiusią užėigą, tiksliau pasakius, visą užėigų miestelį, bet kokiems skoniams ir bet kokiems pageidavimams. Atsipučiu. Norisi greičiau šokti iš mašinos ir bėgti alaus, nes gerklė perdžiūvusi kaip kokia Karakumų dykuma.

– Kas yra, kur jūs užstrigot?

– Rolai, palauk, negalim išlipt, – suspinga Pigis. – Raketa nusičiaudėjo ir vėl dantį pametė.

– Atfargiai, atfargiai, falaukit nelifkit, daf ufminfit! Gal gali kaf pafvieft? – Raketa pasilenkęs po sėdėnėmis stenėdamas visur ieško to savo danties.

Mudu su Vėdaru susirietę iš juoko negalime pajudėti nei pirmyn, nei atgal, kvatojame kaip kokie zuikučiai. Morisas, kuris vis dar sėdi prie vairo, nepagauna, kas vyksta, o mes per savo juoko priepuolį ir todėl, kad angliškai šnekame labai silpnai, negalime jam paaiškinti.

– *He lost his tooth*, – sakau Morisui, ir vėl visi lūžtame iš juoko. Matau visišką sumišimą brito akyse.

– *What?*

– Ratfau, ratfau, – rėkia Raketa rodydamas mums savo priekinį dantį.

– Blet atvažiuosim į Korką, iškart eisim į vaistinę, ieškosim klijų protezams ir prilipinsim tą tavo sušiktą dantį normaliai, nes jau pradeda užpist, – nervinasi Rolandas, nors dar tik pirmos mūsų dešimties dienų koncertinio turo po Britų salas valandos.

Žinoma, aš pirmas nulekiu į gėrybių oazę šalia greitkelio Dublinas–Korkas, įsivaizduodamas, kaip iškart užsisakau vieną pilstomo gineso ir paimu bent porą buteliukų kokio nors lagerio į autobusiuką, kad likęs kelias nedulkėtų. Apsidairau – visur burger, čiken, chujiken, įbėgu į maisto prekių parduotuvę – alaus niekur nėra, jokio alkoholio. Kur blet *beer*? – klausiu vyruko kažkokiam geltoname kioskelyje, kur prekiauja vištos sparneliais. Jis tik purto galvą ir kažką aiškina nesuprantama angliška tarme. Prie kavos aparato pasigaunu mūsų turo vadybininką:

– *Hey Moris, where is the beer?*

– *No beer in Ireland on Sundays*, – šis atšauna linksmai šypsodamasis.

– *What?* Roolaiiiiiiii!!! – šaukiu per visą parduotuvę, man irgi pradeda trūkinėti plionkė.

– Aš nelabai suprantu, kas čia ir kaip, o ir Morisas, kaip suprantu, nelabai žino, nes jis ne vietinis, bet tipo Airijoje neparduoda alaus sekmadieniais, kol nepasibaigė mišios, ar kažkas panašaus, – jausdamas šiokią tokią kaltę užsikirsdamas bando aiškinti Rolandas.

– Kokios dar blet mišios? – man net ašara ištrykšta iš nuoskaudos. Išsitraukiu cigaretę iš striukės kišenės ir einu atgal prie autobusiuko. Grįžta vyrai žiaumodami savo angus beef burger ir chicken nuggets. Aš nevalgysiu, geriau mirsiu šitoj kelionėj, pagalvoju. Atsidarau bagažinę, išsitraukiu iš lagamino savo elektroninę knygą ir tuo metu suprantu, kad tikriausiai net Raketa greičiau išpis gražią airę, negu aš sulauksiu savo gineso.

– Gal nori bulvyčių? – nejuokią tylą bando nutraukti Vėdaras, kai mes vėl pradedame judėti kažkokiu Dievo užmirštu greitkeliu, Dievo užmirštoj šaly tarp Dublino ir Korko, kur alus parduodamas tik po mišių. Penkiolika metų grojam, išleidom krūvas auksinių ir platininių albumų, ne vienas mūsų gabalas buvo radijo stočių topuose, „Alkūninis velenas“ auksu įrašytas į Lietuvos muzikos istoriją, o dabar tenka išgyventi tokias moralines kančias, kažkur šimtai kilometrų nuo Tėvynės.

– Ne! – atkertu grubiai, vaidindamas šiek tiek nus-kriaustą ir bandydamas susikaupti, kad anksčiau negu inspektorius Haris Hülė suprasčiau, kas gi tas baisusis Sniego Senis mano knygoje.

– O jūs matėt, Airija yra sala, – geografijos žinias stengiasi pademonstruoti Pigis, vis dar čepsėdamas savo viš-tieną ir riebaluotais pirštais vartydamas kelionių atlasą, kurį rado priešakinės sėdynės kišenėje.

– Tu gal blet durnas? Taigi visi nuo mažens žino, kad Airija yra sala, – prunkšteli mūsų vokalistas Vėdaras.

– Vėdare, tai aš žinau, kad sala, bet aš visada galvojau, kad Airija yra ta pati sala kaip ir Anglija, nu nēr čia ko išsipisinēt, ne visi mokykloj buvo dešimtukininkai. Va, žiūrėk, matai viršuje yra truputis Anglijos, sakiau, kad čia ta pati sala, – duria pirštu į Šiaurės Airijos lopinėlių žemėlapyje.

– Blet, Pigi, tu gal tikrai durnas, atversk kitą puslapį, tikriausiai pamatysi visą Britų salyną, suprasi, – įsitraukia į pokalbį Rolandas. Pigis savo riebaluotais pirštais atverčia kitą kelionių atlaso puslapį.

– A... nu taip ir galvojau, – ir švelniai švelniai paglosto šalia gulinčią kuprinę, kurios viduje, galiu garantuoti, tūno mažutis mažutis, nolseptynių talpos butelaitis. Atsisuka į mane. Jis žino, kad aš žinau jo paslaptį, ir jaučiu, kaip telepatiniu ryšiu siunčia man signalą: „Guoli, tylėk, čia mano, Guoli, tylėk, čia mano“. Nes jeigu Rolas sužinuos, garantuotai norės atimti. Kai išgeria, Pigis pasidaro sunkiai prognozuojamas, o dar tokiu momentu, kai pirmą kartą po tiek metų vėl išvažiuojame į nepertraukiamą dešimties koncertų turą. Reikia būti geros formos.

Kiek bevažiuotume, už mūsų amerikietiško autobusiuko tamsintų langų vien tik žalios, lyg dažais nupiltos pievos, o po jas bėgioja avys, šimtai avių, ką ten šimtai, tūkstančiai.

– Gražu, – žiūrėdamas pro langą taria Raketa.

– Kas čia tau blet gražaus? Pievos ir avys, matei nors vieną miškelį? Va pas mus tai gražu: miškai, miškai, karvės, karvės, – sakau truputį suirzęs, nes nu niekaip neišeina atsiriboti nuo draugų šnekų ir ramiai paskaityti savo knygą.

– Man, žinok, karvės ar avys, tas pats šūdas.

– Na taip, suprantu tave, šįryt turbūt jau teko vienam pasiknist, – bandau juokaut, bet, matyt, Raketa nelinkęs kalbėti ta tema.

– Neužpisk, jau atsibodai, tas pats per tą patį, – nusi-suka ir atremia galvą į langą, apsimeta miegančiu.

Užverčiu knygą, taip pat užsimerkiu ir panyru į savo mintis. Galvoju, ko mes čia trenkėmės, jei nė valandos neišbūname vienas kito neapšaukę, neaprėkę ar neišsityčioję? Ar ilgai dar sugebėsime būti kartu? Na, tikriausiai per dešimt dienų paaiškės, jei tik viskas nesibaigs kur kas anksčiau. Tokioms mintims lendant į mano smegeninę, galų gale įvažiuojame į Korką. Lyg būtų maža dvasinių kančių, pravažiuojant kažkokį senovinį mūrinį fabriką su aukštu kaminu Morisas papasakoja, kad čia yra verdamas dar vienas juodasis Airijos pasididžiavimas – stautas Beamish. Lėtai nuryju seiles, nieko, nedaug liko, privažiuosime viešbutį ir, tikiuosi, pavyks galų gale nuplauti dulkes.

– Chebra, kempenkios minutės įsikurti ir susitinkam apačioj, važiuosime į klubą jungtis aparatūros, – komanduoja Rolandas, vos tik mūsų autobusiukas, prigrūstas instrumentų, prisišvartuoja prie niekuo neišsiskiriančio britiško viešbučio su vėjo ir lietaus nudrengtomis vėliavomis ant stiebų.

– Rolai, palauk, – susirūpina Pigis, – o už kempenkių minučių kieno laiku?

– Ta prasme kieno laiku? – nesupratęs gitaristo klausimo pasitikslina Rolandas.

– Nu Lietuvos ar Anglijos?

– Mes Airijoje šiaip jau.

– Nu nesvarbu, tai Lietuvos ar Airijos laiku?

– Aš sakiau už kempenkių minučių susitinkam apačioj.

– Nu, – priekaištingai žiūri į vadybininką Pigiis.

– Tai kas tau blet, Pigi, neaišku?

– Nu Lietuvos ar Airijos laiku? Laikas tai skiriasi.

– Koks dar blet laikas skiriasi? – Rolandas vėl įsikarščiuoja.

– Nu Airijoje gi dviem valandom mažiau.

– Bet tai kempenkios – tai ir Lietuvoj, ir Airijoje kempenkios, ar ne? – ir nueina prie stalelio, kur viešbučio administratorė dalina raktus. Pigiis lieka stovėti, palaidi ilgi šviesūs plaukai plaikstosi vėjyje, ir tik žvilgsniu sumišęs palydi nueinantį Rolandą.

– Tu supratai? – klausia manęs.

– Ką?

– Na, kieno laiku susitinkam, Lietuvos ar Airijos?

– Pigi, nesvarbu, nesigilink. Aš tau pasakysiu, kada reik būt apačioj, gerai? – nuraminu draugą ir nužingsniuoju paskui Rolandą.

Niekas neklausia, su kuo norėčiau dalintis kambariu, iškart įgrūda raktą į dantis ir liepia žingsniuoti į 417 numerį su Pigi.

– Davai, Guoli, tu jį truputį prakontroliuok, kad nebūtų bajerių, ir susitinkam už kempenkių minučių apačioj, ok? – klausia Rolandas.

– Žinoma, žinoma, kieno laiku? – dar pajuokauju, bet mano akytės tuo metu jau naršo, už kurio čia kampo koks bariukas mūsų viešbutyje.

– Pigi, tu varyk į viršų, aš tuoj, susileidžiu ginesiuo ko pintą ir pakylu į kambarį, tik be bajerių, gerai? – net nebandau sulaukti iš jo atsakymo, greitai paduodu magnetinę kortelę ir suku į viešbučio barą.

– Tu man kas? Mama? – piktai palydi mane Pigis ir tempdamas kuprinę ant pečių nueina link liftų.

Vėdaras kaip visada pirmiausia susišaudo bevielio interneto slaptažodį ir mes su savo lagaminais jau sėdime prie staliuko ir ragaujame po pirmą airišką pintą. Jeigu Raketa nespėjo susirasti kokios gražuolės airės kambarinės ir kaip tik šiuo metu jos nedulkina, tai reiškia, kad šį kartą laimėjau aš.

– Bet tai kokio velnio mes čia trenkėmės tokį kelią, čia net normalus wi-fi neveikia? – trenkia telefoną ant stalo Vėdaras.

– Nežinau, Vėdare, neįsivaizduoju, aš tai norėjau, kad galų gale vėl pabūtume kartu kaip senais laikais, kai dar garaže repetuodavom, žinai, atitolome dabar vienas nuo kito. Vėl kaip broliai, kaip senais laikais. Toks vaizdas, anksčiau ir išgerdavom kartu, ir pasėdėdavom, dabar niekada niekam nėra laiko.

– Nu jo, bet ar užvirinsim mes čia ką?

– Nežinau, bet Rolas skaičiavo, gi sakė vidutiniškai po du tris šimtus į koncertą ateina, tai pasiskaičiuok, dešimt koncertų, per pusantros savaitės kokie dvidešimt trisdešimt gabalų gaunasi, ne taip ir blogai gal? O ir Lietuvoj dabar mums nekas, bet gal naujas albumas paeis, vėl grįšim į sceną?

– Na taip, dvidešimt gabalų nemažai, bet, žinai, brangu čia viskas, dar kubus ir būgnus nuomotis, busiką, o dar už sales... – be jokio optimizmo dėsto Vėdaras.

– Nežinau, – netvirtai sakau nugerdamas dar vieną gurkšnį iš savo bokalo, – nežinau, gal kažkaip prasisuksim. Rolandas sakė, kad Morisas jau pervedė dalį šaibų ir kad lietuviai gerai perka išankstinius bilietus, gal, žiūrėk, ir išeis kas.

– Bybis čia išeis. Pamatysi. Einu į kambarį, pažiūrėsiu, ką Raketa veikia, susitinkam už penkiolikos minučių apačioje, – ir tempdamas savo lagaminą nupėdina viskuo nepatenkintas.

Aš tuo metu užsisakau dar vieną bokalą tiršto ir juodo kaip kava stauto. Lėtai siurbčiodamas maštau, ką šnekėjom su Vėdaru. Gal tikrai nieko čia mums neišeis ir be reikalo leidomės į šią kelionę. Pažiūriu į laikrodį, liko labai nedaug laiko, tuoj renkamės viešbučio fojė ir judėsime į klubą. Tad nugėręs paskutinius gurkšnius čiumpu savo lagaminą ir keliauju liftų link. Ketvirtame aukšte keliskart pasuku ne į tą pusę, kol galų gale randu reikiamą numerį. Pabeldžiu į duris – nieko.

– Pigi, Pigi! – darskart beldžiu į duris. Nu tikrai, kambarys tas, 417. Ech, ir kodėl iškart nepasiėmiau antros kortelės... – Pigi, Pigi, davai atidaryk! – spardau į duris. Gal jis duše ar šika, nu šūdas vienu žodžiu. Palikęs daiktus prie durų vėl leidžiuosi į apačią, paprašysiu mergaitės registratūroje antro rakto, nes su vienu tikrai neišsiversim, jei čia tokie dalykai.

Vargais negalais išaiškines, ko noriu, ir gavęs antrą kortelę vėl kylu į viršų, atsirakinu duris ir, o šventas šūde, matau, kad kolega guli paslikas ant lovos kryžiumi ištiesęs rankas. Taip, aš neklydau, jis tikrai duty-free pirko nolseptynis Jamesono. Ant grindų neišgertas butelis, dar likęs koks ketvirtis. Greitai viena ranka rinkdamas Rolando numerį, kitoje laikau butelį ir tą likusį ketvirtį naikinu gerklėje. Pigis nesupyks, tegul mano, kad lūžo nuo nolseptynių, o ne nuo niekingo puslitrinio.

– Rolai, klausyk, aš 417 numerį, ateik, yra reikalų – ČP.

– Kas toks?

– Nesvarbu, atėik.

– Blet.

Kol laukiu Rolando, susiverčiu viskio likučius iš karkliuko tiesiai į burną.

– Kur jis blet per pusę valandos susišaudė butelį ir kada spėjo išgert? Šitoj šaly gi iki mišių neparduoda!

– Ką aš žinau, Rolai, kodėl tu manęs klausi, gal blet mišios pasibaigė? Iš kur man žinot, kada čia pas juos tos mišios, – jausdamas šiokią tokią kaltę, kad draugas prisigėrė, bandau aiškintis vadybininkui.

– Pochui man tos jūsų mišios, ką aš pasakysiu Morisui? Karoče manęs nepisa, tu buvai atsakingas, tvarkyk dabar reikalus, už penkių minučių susitinkam apačioj, – ir trenkia durimis.

– Pigi, kelkis, turim varyt, – purtau draugą, – Pigi, davai.

– Niekur aš neisiu, – išlemena, bet pamažu keliasi, rankomis graibydamas palei lovą toj vietoj, kur buvo palikęs butelį.

– Nėra, jau tuščias, išgėrei viską, davai varom į klubą, ten bus ko išgert, išsausim kartu, aš irgi noriu.

– Guoli, tu tik davai nesakyk, kad aš išgėriau biškutį, tu tik nesakyk, gerai? – maldauja švebeldžiuodamas ir pamažu stodamasis.

– Nu tai blet, Pigi, negi aš koks durnius, pasakosiu čia visiems, manai, labai kitiems rūpi, gi ne pirmas kartas, viskas bus gerai, – toliau raminu draugą. Aha, tikrai niekas nepastebės, kad jis biškutį išgėrė. Tikrai niekas, galvoju vesdamasis jį tamsiu viešbučio koridoriumi link lifto.

Pirmoji mūsų koncertinio turo stotelė – Airijos pietvakarių miestas Korkas. Prieš kelias savaites net

neįsivaizdavau, kad tokia vieta egzistuoja, ką jau kalbėti apie pasirodymą čia. Rolas pasakojo, kad miestas šiek tiek primena Klaipėdą. Uostas, gyventojų panašiai, tik jei pas mus galima sutikti labai daug rusų, tai čia beveik tiek pat lietuvių, ir jie visi labai laukia „Alkūninio veleno“. Tuo galėjome įsitikinti pakeliui į klubą užsukę į „Subway“. Kol mudu su Raketa savo prasta anglų kalba bandome aiškinti, ant kokios duonelės kokį saliamį uždėti, dvi kaip vandens lašai į Irūną ir tą kitą iš grupės „Mokinukės“ sesutę panašios darbuotojos gražia marijampoliečių tarpe mums sako:

– Vyrai, jūs šnekėkit lietuviškai, čia visi viską supranta, tik, žinokit, gėrimų nebus, pas mus ten kažkas sugedę.

Auksarankis Raketa nebūtų Raketa, jis iš bulvės ir dviejų laidų padaro mobiliojo telefono pakrovėją, pasiraitoja rankoves ir tą kažką „Subway“ užkulisiuose per penkias minutes sutaiso. Galiausiai gauname savo sumuštinius ir gėrimus nemokamai, o merginos pažada vakare ateiti į koncertą.

Klubas, į kurį atvykome, vadinosi kažkaip skambiai, gal „Kranų juostos teatras“, gal „Gervių linijos teatras“, labai nesigilinau į pavadinimo etimologiją, užteko to, kad pasitikęs klubo vadybininkas išdidžiai pranešė, kad šiame klube kažkada grojo „Nirvana“ ir Henry Rollins. Išsikrauname instrumentus. Scena papuošta tamsiai raudonomis ilgomis užuolaidomis, o ir šiaip visas interjeras šaukte šaukia, kad čia puikiausiai būtų galima filmuoti ne vieną „Tvin Pykso“ sceną.

– Gal žinai, kaip bilietai? Ar perka? – teirajuosi mūsų vadybininko. Rolandas susiraukia, bando nukreipti kalbą klausdamas, ar dar turiu cigarečių. Paėmęs vieną dingsta rūkomajame. Pasiveju.

– Taip blogai? – dar kartą klausiu susirūpinęs.

– Morisas sakė, kad jau nupirkta vienuolika išankstinių, – bandydamas nutaisyti kuo abejingesnį balso toną sako Rolas ir išpučia dūmus į viršų. Net švilpteliu iš nustebimo.

– Jau? Net vienuolika? – ironiškai klausiu, bet po to pridėdu su vilties gaidelė: – Mes gi planavom nuo dviejų iki trijų šimtų žmonių, Rolai, ar ne?

– Na, lapkritį buvo Butkutė atvažiavusi į Korką, tai panašiai tiek ir buvo.

– Blet Butkutė. Tai gal čia visi vietoj perka, ne iš anksto, bet prie durų? Gal čia taip įprasta?

– Nežinau, Morisas ne vietinis, jis irgi nelabai žino.

Toliau abu rūkome tyloje.

Galbūt čia kažkada grojo ir „Nirvana“, ir Henry Rollins, bet kai jie čia grojo, tikriausiai nebuvo taip slegiančiai liūdna. Koncertas turėjo prasidėti dar prieš valandą, bet mes vis dar sėdime savo kambarėlyje užkulisiuose ir laukiame. Morisas ramina, kad reikia dar truputį palaukti. Lietuviai tikriausiai ilgai dirba, bet tuoj pamaina pasibaigs ir visi iškart sueis. Atsikeliu nuo fotelio, nueinu pro duris iki scenos, praskleidžiu kampe esančias užuolaidas, iškišu galvą į salę. Ne, situacija nepasikeitė. Prie baro, matau, sėdi tos dvi merginos, dieną sutiktos „Subway“, siurbčioja kokteilium. Pakampėse stoviniuoja dar koks tuzinas žmonių. Salės centre vienas visiškai girtas gerbėjas trūkčiodamas šokinėja ir purtosi pagal foninę muziką. Ant galvos kepuraitė su mūsų grupės logotipu, ant kaklo mūsų šalikas, o pro prasegtą striukę matosi naujaisi „Alkūninio veleno“ marškinėliai.

– Užsuk veleną! Užsuk veleną! – visa gerkle rėkia žymiausias mūsų dainos iš pirmojo albumo žodžius.

Nesitikėjau, kad per tą likusią valandą pasikeis situacija salėje, tiesiog atsistojau įsipilti gėrimo. Ir kitiems papildau, ilgiau laukti nebėra prasmės, kylame.

– Vyrai, nesvarbu, kiek šiandien žmonių... – pradeda Rolandas, bet Pigis jį iškart pertraukia.

– Kiek?

– Nesvarbu, nedaug, bet šiandien turim puikią galimybę pagroti sau, galit įtraukt į programą daugiau naujų dainų, bus kaip repeticija... – Rolandas nebaigia, nes mes jau ant scenos ir čiumpame į rankas savo instrumentus. Iš pakampių pasigirsta pavieniai plojimai, ir tik ištikimiausias fanas, stovintis salės viduryje, visa gerkle pradeda skanduoti mūsų grupės pavadinimą.

– Sakiau, kad bybis čia bus, – kol jungiuosi savo bosinę gitarą, praeidamas tarsteli Vėdaras.

Pirmąjį vakarą grojame daugiausia naujus kūrinius, publika tarp dainų laido replikas, kai kada paploja, Vėdaras irgi bando pademonstruoti šmaikštumą:

– Labai džiaugiamės, kad galėjome atvykti pas jus į Korką, mums sakė, kad šiame klube kažkada grojo „Nirvana“, persirengimo kambary dar dabar jaučiam tą „Teen spirit“ tvaiką.

Programos pabaigoje užgrojus senesnius kūrinius prie vienišo mūsų fano salės viduryje jungiasi vis daugiau žmonių. Suskaičiavau kokias 20 galvų. Nieko tokio, tai dar ne blogiausias pasirodymas per visą mūsų karjerą, o ir vakarėlio atmosfera visai nebloga. Pradedu suprasti, kaip ant scenos per koncertus jaučiasi mūsų senas bičiulis Aleksandras Makejevas, kai beveik niekas jo nesiklauso.

Naivu tikėtis, kad publika šiandien šauks pakartot, todėl grojame visą programą iki galo ir po paskutinio kūrinio, kaip įprasta, mūsų seniausio hito „Užsuk veleną“,

paraginame publiką padaryti bendrą nuotrauką. Nusileidę nuo scenos pasirašinėjame ant albumų ir marškinėlių. Nuotaika tokia pobjaurė, sekmadienio vakaras, šjryt anksti kėlėmės, o ir pirmoji turo diena kol kas nieko gero nežada. Todėl netempdami gumos skubame pakuotis daiktus, nešamės į autobusiuką, tik Rolandas su Morisu užsidarę kambarėlyje, sprendžia kažkokius reikalus. Vėdaras spyriu atidaro duris ir kad užrėks ant jo:

– Klausyk, vadybininkas, gal padėsi susinešt aparatūrą? Ar Raketa vėl vienas tampysis būgnus?

– Palauk, mes su Morisu truputį skaičiuojamės, – net nepakėlęs galvos atsako šis.

– Ką jūs ten skaičiuojatės?

– Bilietus.

– Kokius blet bilietus jūs skaičiuojatės? Tuos dvidešimt? – prunkšteli vokalistas.

– Kodėl dvidešimt? Dvidešimt keturis, – išdidžiai atsako Rolandas.

– Koks skirtumas blet?!

– Nu Vėdare...

– Nu Rolai, aš rimtai, ką jūs ten skaičiuojat jau pusę valandos?

– Nu vis tiek yra skaičiai, reik suvest į lentelę.

– Ai, nejuokinkit jūs su savo lentelėm, dvidešimt keturis bilietus jie skaičiuoja jau pusę valandos, klounai, – pasičiumpa juodą odinę striukę, nugertą alaus skardinę ir atsitupia salės kampe prie išėjimo, kol mes nešiojamės savo instrumentus.

Galų gale susitempę viską į autobusiuką atsisveikiname su Morisu ir Rolandu. Jie tikriausiai važiuoja į viešbutį toliau skaičiuoti bilietų, o prie mūsų prisistato tas ištikimiausias fanas, kuris šoko visą koncertą.

– Achujenas koncas, chebra, achujenas! – rėkia man į veidą ir šokčiodamas tampo už striukės kampų, lyg bandydamas su manim sušokti pogo.

– Žinot, aš gal su Rolu grįžtu į viešbutį, – pamatęs jį pareiškia Pigis ir traukiasi link autobusiuko.

– Chebra, einam kur išgert, aš statau. Vyšniauskas, bet visi mane vadina Vyšnia, – prisistato naujas draugelis.

– Guolis, – tiesiu jam ranką, kita ieškodamas striukės kišenėje cigarečių, – davai vesk kur nors, noris įsišaut kokio alučio.

Ir nužingsniuojame keturiese su Vyšnia, Raketa ir Vėdaru į naktines Korko gatves skandinti savo liūdesio.

Kastytis Sarnickas puikiai lietuviams pažįstamas kaip
Kastetas iš grupės „G&G Sindikatas“.

Turnė – pirmasis jo romanas apie neegzistuojančią kultinę
roko grupę „Alkūninis velenas“.

Praeityje – 15 metų muzikinės karjeros, priešakyje – 10 dienų koncertinis turas
po Airijos ir Didžiosios Britanijos miestus. Vėdaras, Raketa, Piginis ir Guolis dar-
kart susipakuoja savo instrumentus ir paskui vadybininką Rolandą lipa į lėktuvą,
tik gerai nežino kodėl. Laikai pasikeitė, maišto kultūra numirė, viską pakeitė po-
zavimas gražioms nuotraukoms žurnalų viršeliams ir socialiniams tinklams. Ar
gali tokiam pasaulyje egzistuoti „Alkūninis velenas“, užgimęs priplėkusiame
garaže iš begalinės meilės muzikai ir draugystės? Ar pavyks grupės nariams pris-
minti, kodėl jie paauglystėje paėmė gitaras į rankas? O gal ieškodami atsakymo jie
tiesiog nuskandins savo liūdesį neišsenkančioje alkoholio jūroje?

Viena aišku – jei lig šiol nežinojote jų, užvertus paskutinį puslapį jūsų lūpos neju-
čia pačios skanduos VE-LE-NAS!

Kastetas vadovaujasi turbūt seniausiu istorijoje patarimu rašytojams – rašyk apie
tai, ką geriausiai žinai. Ir būtent dėl to viskas atrodo labai autentiška.

Knyga patiks kiekvienam, kas bent kartą pagalvojo: blemba,
man rodos, galėčiau būti roko žvaigždė.

Paulius Ambrazevičius

Skaitydami žmonės retai kada žvengia garsiai, visu balsu, bet *Turnė*
yra būtent tokia knyga. Lietuviškas rokenrolo epas, toks beprotiškas kaip *Baimė*
ir neapykanta *Las Vegase* ir tamsiai herojiškas kaip *Kovos klubas*, jungiantis
juodą, taiklų humorą su giluminiais prasmės, šlovės,
muzikos ir draugystės klausimais.

Gabija Grušaitė

Kasteto knyga vėl sugrąžino mane prie lietuviškos literatūros. Tokio žanro,
kai visi veikėjai yra tikri, visi įvykiai realūs, bet įvilkti į nuotykinės-grožinės
literatūros rūbą, šiek tiek hiperbolizuotą ir pagardintą rašytojo išmone bei
humoro jausmu – mūsųose man dar neteko skaityti. Kaip ir juoktis dar
nė viena mano skaityta knyga tiek neprivertė. Tikrai skaitysiu
dar ne kartą ir jau laikiu tęsinio.

Gabrielius Liaudanskas-Svaras

ISBN 978-609-8198-09-6

www.leidyklalapas.lt